

PREU.

5 CENT.

• • • • Fa una entremaliadura cada setmana • • • •
 ANY 1.er • BARCELONA, 26 NOVEMBRE 1904 • NÚM. 48

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11

BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. . . . 3 ptas.

Idem, un semestre. . . 2 id.

Extranger, un any. . . . 5 id.

La despedida del any

Sigueu bons minyons, fillets,
 que jo, ja faig lo farsell,
 gardeuvs d'aquestos frets
 que a un hom lo fan tornar vell.

Faltantme la germanó,
 m'indigna a mi está en la terra,
 i per veure com fan la guerra
 los russos ab lo Japó!...

ENTREMALIADURAS

Veus aquí que com ara som en lo temps de l'any en que las vetllas son llargas y fa de bon estar al reser de la familia, es el més a propòsit pera retraurer aquelles explicacions populars de fets més o menys fantassiosos que universalment s'anomenan quentos y que a Catalunya anomeném rondallas.

També los anomeném ab lo primer mot; mes, com lo segón ens es més propi per aixó lo preferím al altre, puig si bé aquell li escau per lo genérich, donchs d'una cosa contada no l'anomenerém millor que dihentne quento; en cambi, ab la paraula rondalla dihém lo mateix y a l'hora recordém la patriarcal costum que originá aquesta paraula per lo que vos vaig a explicar.

Avans, en los poblets de montanya y particularment en aquells en que las casas s'hi trovan un xich escampadas, teníen per costum llurs habitants reunir-se en las vetllas del hivern que eran vigília de festa, puig los altres días prou se teníen de basquejar cada hú per las feynas del endemá, repartintse una vegada a

casa de l'un y altre día en la d'un altre, y aixís acoblats passavan la vesprada. Com lo temps s'aporta estar apropet del foch, veus aquí que tot fent rotllo al volt de la llar que llampegava ab la claror que la llenya deixa anar quan está ben encesa, en general los més vells de la colla sempre ne sabíen alguna, y com eran escoltats ab prou devoció per l'auditori, no vos dich res si apretavan la memoria pera escorrer tot el dipòsit de cosas que durant sa vida hi havíen amagatzemat.

D'aixó, donchs, vingué que'ls cassos o historietas contats en aytals tertulias casulananas se'n vingués en anomenarlas rondallas de la vora del foch, perque aprop d'ell y fent rotllo estavan qui contava y los que escoltavan.

Com aquestas reunions, com se pot suposar, eran sempre alegres, l'amo de la casa acostumava a celebrar l'arribada dels que per aquell vespre s'acullíen a sa estada tirant al foch un bon munt de romanins, farigolas y altres herbas boscanas que ab sa flayre agradable y sanitosa embau-mavan lo lloch de la reunió,

y d'aixó ne deyan *xerinola*, paraula que, com sabem actualment, encar se conserva pera indicar la alegríja que regna entre qualsevol aplech de personas.

Ab aixó, vos retrech aquest recort de las costums que en altre temps mantení'a'l poble catalá perque a la vegada que m'agrada las conegueu, m'agradaría també procureseu conservarlas si no iguals, al menys semblants, y no oblideseu las sanitosas ensenyansas que trobareu sempre en las rondallas populars. Si ho feu aixís esteu segurs que tindreu content

EN PATUFET

A «En Patufet»

—PATUFET: com qu'ets un xich que molt plats als infants, vaig a dirte quatre coses que també te plaurán molt. ¿Vols saberlas? via fora y escolta lo que fa'l cas... Jo anava a un col·legi d'un home molt trastocat, si'l PATUFET m'ovirava prompte lo veyia esqueixat, si parlar un cop volia sempre ho feya en castejá, las lliçons que jo donava no entenia quasi may, perque quan las explicavan no comprenia'l parlar... Ja cansat de tant bullici a mon pare vaig dir clar: —Al col·legi no adelanto, l'estudi se'm fa pesat,

si no'm portan a un altre més m'estimo trevallar, puig que per quedar un burro no tinc de fer gastar rals... — Llavors lo pare'm contesta: —¿A quin estudi anirás? —Vull anar a un que alegres hi van tots los meus companys, lo mestre es catalanista y n'ensenya en catalá, las lliçons diu que s'aprenen molt més be que'l b-a-ba. No castiga ni renega, com lo nostre mestre fá, y sovint explica coses que fan la Patria estimá, com també apreciar als pares perque la vida'ns han dat... —Mira, noy, si tant t'agrada, anem al mestre a trobar... —Y de fet... me van admetre, y al cap de mitj any cabal havia après tantas coses ab carinyo sens igual, que avuy lo pare protesta d'aquell temps perdut en vá, com s'enorgulleix de l'hora que de col·legi'm cambiá, perque veu que certs avessos no'ls hauria pas fet may seguint ab un senyor mestre que pot ser un sabiás, pro que ensenyá a la canalla no'n sab tant sols un horral, parlantnos ab un idioma que no es pas lo maternal, imposantnos una llengua que prou sab ell que no'ns plau.

JAUME BOIXADERA

Epígrama

—Mare, mare!

—Qué?

—En Peret...

—Vaja, acaba! Qué ha sigut?

—Ha pegat al geperut...

—Pobre home! Si que es mal fet!

SERAFÍ PITARRA

Las burlas fan com las professons

En aquell temps de l'avior que no hi havíen carrils, sino que quasi tothom viatjava a cavall de las espardeñyas, puig eran pochs los que podíen anar ab diligencia, y a més hi havia pocas carreteras que aquéllas hi poguessen passar... una colla d'estudiants feya via cap a Cervera, hont residia en aquell temps l'Universitat de Catalunya.

Al entrar en la comarca segarrenca un día se'ls feu fosch avans de que poguessen arribar a una vila o poblet que hi hagués hostal pera passar la nit: tant com allargavan la vista no veían més que boscos, montanyas y fondalors negras com golas de llop.

Ells no las teníen totas, no perque tinguessin por de lladres, ni de llops, ó altres bestias, nó; eran aixerrits de debó; lo que'ls entrava a l'ànima era que havíen acabat las municions de boca y sentíen una rondadissa de budells que'ls fe-

ya sospirar sovint. Veient-se perduts, varen deliberar decidiren caminar a la ventura, que ja farien cap a un lloch o altre. Anant trespasant ab precaució los perillous camins y curriols que trovavan, no molt entrada la nit se'ls presentá a la vista un llum que, encar que llunyá, tingué per ells més importancia que l'estrella dels tres Reys.

Com tots estavan al corrent de filosofias, deduhiren al instant que'l llum sol no hi estaria, que l'home, sens necessitat, no l'hauria encés; aixís, prop del llum per forsa havia d'haverhi algú y aquest tindria casa o barraca, o lo que fos, o senyalaría un paratge habitat, y allí ahont hi ha gent hi té d'haverhi menjá. Aquesta reflexió 'ls hi doná alé y coratge pera caminar més que depressa cap al llum, y al serhi aprop, ab gran satisfacció de llurs ventrescas, vegeren que'l llum surtía d'una casa de pagés. Arriats al barri, los lladruchs de la gossada deturá llur marxa: cridant fortament tots plegats vegeren al cap de poch que s'entreobria un pam de porta, sortintne un raig de claror somorta, que pels entudiants era més bri-

- Hola Nofre, ¿qué llegeixes?
 —Mira noy, EN PATUFET.
 —Pró no es per las criaturas?
 —¡Carám, que no ho som los vells!

llant que'ls raigs de sol de juny.

Una veu aspre y ferrenya desde dins preguntá:—¿Quí demana?

—Uns quants estudiants que van a Cervera y's trovan extraviats y morts de cansament; si, pagant, voliau donarlos un rosegó de pá pera apaybagar la gana y un tros de xopluch pera passarhi la nit, Deu vos ho pagaria.

Ab molta precaució, l'amo, després de cerciorarse bé, los feu entrar, puig ab aquell temps no era cosa de obrir la porta al primer que demanés; massa escamats estavan los pagesos catalans, ja que las collas de lladres y facinerosos eran innombrables.

Los estudiants desseguit voltaren la llar y als pochs minuts ja tenian cada hú un plat de trunfas amanidas ab rosta y una llesca de pá moreno que daba gust, remullantlo ab un ví de nicorella que'ls feya arrencar uns sospirs més llarchs que'l camí ral.

Després de sopar, tots plegats resaren lo Sant Rosari y bona nit, tots a clapar: als estudiants els van aconduhir en una cambra bastant gran, els hi estengueren a terra un parell de máfegas ben tovas de palla de moresch, els hi donaren unas flassadas per tapall y'ls cinch minuts tothom dormia en santa pau.

A l'endemá, a punta de día, al anar a aixecarse un estudiant tingué una necessitat apremiat y pera satisferla surtí de llur cambra, y al passar per la del costat ab gran alegría vegé que era'l saladó, o cambra

del porch salat: li vingueren tentacions de ficarse a dintre y un pernil tot just encetat li caygué a l'ull; despenjantlo ab molta pressa lo portá al seu quarto, ficantlo a llur alforja; tots n'hagueren gran alegria y a n'ell fins'li passá la necessitat que l'havía fet sortir; mes, per desgracia seva, no s'adoná que la mestressa l'havía vist, y véureho y dirho al seu marit fou tot hù; aquest proposá ferlos una burla que'ls servís d'escarment.

Quan sentí que'ls estudiants se removían per la cambra hí entrá ab la cara alegre sens donar a comprendre res; ells, tant bon punt lo vegeren, lo saludaren aixís:

—Bon dia vos dó Deu, nostramo.

—Ell vos 'l dongui a tots. ¿Qué tal, heu descansat bé?

—¡Y tant! Entre'l sopar d'ahir y'l repós d'aquesta nit hem recobrat las perdudas forsas y'ns trovém ab coratge pera tirar avant, y com volém arribar avuy a Cervera marxarém prest.

—Aixó no ho consento pas: primer teniu d'esmarsar.

—Nostramo, Deu vos ho pach: ab lo sopar d'ahir ja estém satisfets.

—Me fareu un agravi si refuseu; la mestressa ja'l té a punt y la fariau enfadar.

—Bé, vaja, ja baixém; donchs sentiríam deixarvos ab recansa.

L'amo 'ls deixá y pochs moments després los estudiants baixaren y en menys d'un quart esmorsaren a plé. Un plat de cols, butifarra y pá y ví. ¡Deu n'hi doret! Tornaren a la cambra a buscar las alforjas, y al baixar, despedintse de l'amo y de la mestressa, l'estudiant del pernil digué:

—Escolteu, nostramo, ¿no heu sentit may a dir que'l rey Felix Magre s'havía apoderat de la ciutat de Motxilla?

—No, francament. Jo sempre he sentit a dir que qui s'havía apoderat de la ciutat de Motxilla era 'l rey Esmolé.

—Donchs aneu completament errat: va se'l rey Felix Magre.

—Vaja adeu — digueren els altres trencant la conversa. — Grans mercés per tot y Deu vos dongui salut y prosperitat.

—Santa pau y bon camí vos dongui a tots.

Aixís se despediren, emprenent els estudiants la ruta de Cervera.

Encare qu'apreti un xich
el fret, lo qu'es al hivern
guardat ab aquest abrich,
me semblará está al infern.

Encar no havían fet mitja
hora de camí, el que duya
'l pernil digué:—Noys, es-
tich cansat: reposém y treu-
rém lo presoner per veure
si té bon gust.

—Bon pensament—digue-
ren tots.

—S'assentan sobre la mol-
sa, trayentse tots, qui més
xich, qui més gros, un guim-
barro de pá que tot esmor-
sant s'havían amagat a la
pitrrera.—Cóm pesa 'l mal-
vat—diu el del pernil des-
carregantse la motxilla,

mentres un altre desmossa-
va 'l ganivet ab lo cayre de
las espartenyas. Y al ficar
má a l'alforja pera traure 'l
pernil se torná groch com
safrá, y entre l'espectació
de tots treu un tros de pe-
dra esmoladora del mateix
tamany del pernil, deixant-
los ab un pam de nas.

—Aquell pagés es més
tranquil que nosaltres—di-
gué un.

Tenia rahó: lo rey Esmo-
lé s'havía apoderat de la
ciutat de Motxilla. Las bur-
las fan com las professons.

P. MODOLELL

Consells de metje

No vos aficioneu may a
llegir en lo llit. La posició
horizontal provoca una ten-
sió del nervi óptic molt fa-
tigosa y perjudicial pera la
vista. Si per cas hi esteu
acostumats y voleu aliviar
en lo possible los mals resul-
tats, banyeuse totas las nits
los ulls ab aygua bórica.

Tampoch es convenient
obligar a la vista ab un tre-
vall de lectura ab llum es-
casa o llunyana, porque es
una disposició tant perillosa
pels ulls como lo llegir en la
plena llum d'un sol ardent.

DOCTOR JAX

Lo noy tafaner ó al I

I Que deu ser, que—¡Sobre tot que no's trenqui!—á la cuynera la mamá á dit, dantl'hi'l pot?

II Si hi pogués arribar be el cordill deslligaria..... no hi fa res, ho provaré.

III

L'Àvi del Parch

L'altra dia, al arribar de fora, la primera cosa que vareig fer va ser anar a visitar lo Parch, qu'es lo lloch ahont a mí m'agrada més anar.

D'un tros lluny ja vareig veure a l'avi que tenia la trompa alsada, com si m'hagués vist venir.

Feya molt poch que hi era quan se m'acostá una

dona preguntantme per qué li deyan l'avi.

—¿Qué volem dir que no us agradaria tenir un avi com aquest?

—¿Y qué'n faria d'aquesta bestiota?

—¡Avi, alsa la trompa!—va cridar un noyet.

—¿Es veritat que té tant de coneixement?

—No'us ho podeu pensar.

—Ves, sembla estrany, ¿eh?

—Miri, una vegada un

al llit sense sopar

III ¡Deu meu, quina desventura!
¡Sense volguer he trencat
lo pot de la confitura.

IV —Veurás, de totes maneres
aviat ne sabrás, lo gust
que tenen las sangoneras.

senyor li va donar la punta del cigarro que fumava y, es clar, se va cremar, pero ell ¿quina 'n va fer? Entrá dintre de la seva caseta y va omplirse la trompa d'aigua; al cap d'un rato va sortir y, fent lo desentés, se'n va anar al devant d'aquell mateix senyor y lo va deixar tot mullat.

—¡Redimoni!

—Als altres res; no més a n'aquell senyor.

—¿Sí? ¡Quín enteniment!

Un noy allargantli una pedra:—¡Avi, té!

Una dona:—A veure si't refrescará, que aquest té molt mal genit.

Una senyora que se'l mira ab uns lentes:—*Jesús, qué bestia; jamás habia visto cosa tan fenomenal.*

Una senyora:—Mira, nen, mira l'elefant.

Lo nen:—¿Ahont es, que no'l veig?

—Mira, es aquella bestia que alsa la trompa.

—Si aixó es l'avi!

—Bé, home, es igual.

—Un xicotet tirantli un tros de pá:—Avi, té, menja forsa que't farás gran.

Un home li tira un terrós de sucre embolicat ab un paper pera veure qué farà.

Una criada:—¿Qué també sab llegir?

Un municipal:—*Haga usted el favor de no tirarle papeles porque se podría indigestar.*

En sentint l'avi que tocan la campana fent la senyal de tancar lo Parch, se'n aná cap a dormir tot xano, xano, sens dir res més a ningú.

Y jo també giro quía y cap a casa falta gent y tan satisfet com si hagués vist una comedia.

JOSEPH CASADESSÚS

TITELLAS

Segons tinch entés s'han acoplat uns quants joves molt aficionats a fer art nou, que's proposan donarnos a conèixer algunas obras extrangeras de bons autors. Aquesta agrupació s'anomena "Teatre Artístich", y té'l propòsit de fer quelcom de profit, si logra reunir los elements que pera aquests

cassos son necessaris. Allá veurém, ja que 'ls *intims* aquest any s'han adormit sobre sos lloers, que vingan altres a ferho, que ab lo poch dels uns y'l molt dels altres, tal vegada arribarém a assolir lo verdader art, que tanta falta'ns fá.

Volia parlar de *Anima* del teatre Catalá y no goso; com que soch tant curt de talla y no vull indisposarme ab ningú.. perque, alló d'enraonar molt y no dir res, podrà ser cómodo, pero no convéns, y si jo'm decantava cap a la dreta fora dolent y si cap a l'esquerra pitjor, donchs preu per preu, a boca tancada no hi entran moscas, y la qüestió es anar fent y qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure. Y es que hi ha cosas que'l mal ja ve de lluny y que a la llegua'sveu que'l difuntera més gran y.. prou, que no'n volia parlar y m'he tingut de permetre aquest *desahogo* contra la meua costúm, y bon profit me fassi.

Endemés, sí, no poden pas queixarse a Madrid, hi ha més de tretze teatres (mal punt) entre Barcelona y pobles agregats, que fan gèner petit y que no n'hi ha cap que vulgui plegar. Vaja, senyors, que aixó ja es abu-

sar; no sé quin mal los hem fet pera tractarnos aixís. No podrien donarnos viandas més saludables, ó al menys ab més sentit comú? Diu que are li fan lo mánech.

¡Y encara dirán que'ns queixém per vici! Com lo que li va passar a un amich meu l'altre día en un café de Barcelona, que al agafar l'ampolla de l'aygua, va observar ab repugnancia que una mosca s'hi havia *suicidat*. Cridá al mosso y aquest, ab una naturalitat del tot envejable, introduhí'ls dos dits y extragué'l cadavre y encarantse ab lo parroquiá digué:—Vaja, ara no digui que'l servey es brut. Y efectivament, sempre hem de donar grácias, perque pitjor podria ser.

CRISTÓFUL

Magarrufas

Per lo que puga interessarvos us faig a saber que desde l'any que vé, los números atrassats d'EN PATUFET valdrán doble preu. Ab aixó, espavilarse.

També tinch de dirvos que tant la *colaboració* com las *solucions*, enviéumelas en un

sobre obert, ab las paraulas: «Original pera impremta» a sobre de l'adressa d'aquesta Administració y ab sagell no més de un *quart de centim*. D'aquesta manera hi guanyaréu vosaltres y jo. Entesos, eh?

Epígrama

—Noy, estás molt ensopit per sé al dia de Tots-Sants!
Avuy tant los xichs com grans,
tothom ha d'aná aixirit.

—Dos estavan agafats,
barallantse ferm; jo jes clál
los he volgut separá,
y alashoras ells, ingrats,
valentse de malas manyas
m'han repicat l'os bertrán.

—Aixís pots aná exclamant
que t'han fet mal las castanyas.

LLUISET LLANSA

Tafanerías (*)

¿Per qué'ls gossos, quan se despertan, badallan y s'estiran?

¿Quí va inventar los rellotjes?

¿Qué voldir *cavall de vapor*?

(*) Aquesta secció té per objecte, com ja deya en lo núm. 41, facilitar la mutua relació entre tots mos llegidors, encarregantlos tant sols que sigan tant breus al preguntar com al contestar.

COLABORACIÓ INFANTIL

Ofrena

Jo que escrich al teu diari
te'n envio aquest verset,
per posarlo al *Calendari*
que enguany tú dius que has de fer.
Ab la meua poca edat
faig per tú tot lo que puch.
y jo crech que de bon grat
acceptas tot lo que't duch.

CARME RIGAU (9 anys)

Espill

Dos germanets volían
anar al terrat y la seva ma-
re no ho volíja perque s'enfi-
lavan; pero eran tant mal
creyents que no l'escoltavan
pera res. Ells que hi pujaren
y veus'aquí que s'enfilaren
en la barana que dona al
carrer, y mentres feyan vo-
lar l'estel l'un va cáurer
daltabaix del carrer y, no
volgueu saber lo disgust de
la seva mare quan lo va tro-
var mort.

¡Preneu exemple, fills de-
sobedients!

LLUIS B. BOSCH
(10 anys)

Lo meu desitj

Ja voldria se a l'any nou
pera ferme fe un llibret
del popular setmanari
que s titula EN PATUFET.
Jo no dormo ni sossego
pensant sempre lo mateix,
¡dítxosa serà la hora
que'l podré veure complert!

ROSETA FERRET (12 anys)

Un orfanet

¡Quina nit mes trista y fosca!
pluvia y feya molt fret,
y arreserat a una porta
dormia un pobre orfanet.

Lo fret era dels mes forts,
puig sempre lo despertava
y allavors se recordava
de sos pobres pares morts.

¡Oh pares! quan vau mori
me deixareu per recort
un petó que no té fi
y un adeu que m'entrà al cor.

POMPEYO VIDAL (10 anys)

Nostre mestre

PATUFET, com hi ha mon,
lo senyor *Jules Delpont*
está d'allò mes content
des ta visita a *Conflent*.
Mes, baylet, la mereixia,
perque es un bon catalá
y ton garbo cada dia
fa lluhir per Perpinyá.
Es un mestre bó, excelent,
y que't porta gran amor,
tant, que ves per tot *Conflent*
y't veurás escrit al cor.

UN NOY ROSSELLONÉS (12 anys)

Acudits

En un exámen:

—¿Quín es lo metall que abunda més?

—En la meva butxaca cap.

LLUÍS ESCAYOLA

(12 anys)

—L'altre día me vareig comprar unas sabatas que'm van costar nou pessetas.

—¡Ja deuen ser bonas!

—Encara las tinch d'estrenar. Ja veus si ho han de ser.

R. FARRÉ Y SAMSÓ

Entre timadors:

—¿Quánt t'ha costat aquest rellotje?

—Un empleo de sis mesos a la presó nova.

JOSEPH ROQUÉ

(12 anys)

ENDEVINALLAS

Xarada

Aquesta xarada té
Cos silabas, amich meu.
y has de saber que se'n diu
la cunyada de l'Andreu.
Primera y segona articles
deis que son anomenats.
Tréncat lo cap una mica
y diga'm los resultats.

JOAN BADIMÓN

Geroglífich comprimit

NOTA. K. 100. 100.

ANGELET BOIXADER

Endevinalla

Un cistelló d'avellanas
que de dia's plegan
y de nit s'escampan.

PAU VILA (12 anys)

AVIS ALS CORRESPONSALS

Volent aquesta Administració saldar las liquidacions compresas hasta fi d'octubre passat, recorda a tots los corresponsals que reberen estats de comptes fetxats en 31 de dit mes, procurin enviar fondos quant ans, si no volen deixar de rebre lo periódich, amén d'altres perjudicis que'ls podrian sobrevenir.

També devém advertir que desde l'any vinent no admeterém retorn de cap mena.

Conversa

- ¿Ja ho sabs qu'en Cinto 's casa?
 —Ab qui?
 —Ab la noya de la Munda.
 —¿Quina, la Treseta?
 —No, ab la que ja t'he dit fa poch.
 GILET FARRÁN (12 anys)

Mudansa

L'Antonnet y son nebot,
 se'n anaren a *Total*
 a comprà un bon feix de *Tot*,
 per lo seu amic Pascual.
 ENRICH DOMENECH (16 anys)

Las soluciones en lo número que ve.

Soluciones

a las endevinallas del núm. 47

CONVERSA: *Sió*.
 ENDEVINALLA: *La espurna*.
 ACRÓSTICH:
 JOSEPH
 MANEL
 FRANCESCH
 VICENS
 FELIP
 JOAN
 BONAVENTURA
 JULIA
 EPIFANI
 FELICIA
 ANTONI

TARJETA: *De la terra al sol*.
 XARADA: *Cami*.

CORREU

Medallas: Lluís Claravall.—Joseph Vidal.—Jaume Jorba.—Concepció Alsina.—Joseph Alsina.—Jaume Terri.—Victorino Agustí.—Marián Capellá.—Joan Rovira.—*Venta focs*.—Joseph Bejar.—Jaume Segalés.—Eugení Roig.—Eduart Coca.—Joan Taxidó.—Aristides Cot.—P. Gibanel.—A. X.—Joan Raventós.—Carmeta Raventós.—Juli Sales.—P. Fabregat.—Joseph Roqué.—Emili Saleta.—Lluís Vázquez.—*Pep-Fret*.—A. A. y C.—B. Mas.—J. Camprubi y Solé.—Pepet Brú y Solé.—*Patihueta La lá*.—Baldomer Patan.—F. S.—Joan Vila.—Antoli Boari.

Carbassas: Enrich Oller.—Bonaventura Clapés.—Joseph Miracle.

Joan Torruella, mercés de la fotografia.—Joan Miró, lo dibuix no pot anar.—Joseph Carbó, los dibuixos no están be y la lletra no s'entén.—Francisco Badius, ¿de quin llibre ha copiat los versos que envia?—Joan Horta, lo mateix li dich.—J. Moneny, vosté ho farà be.—Miquel Ribas, moltes mercés.

Quedan más cartas pera contestar.

AUTÓMATAS NARBÓN

Reprise de la mágica LA ROSA AMARILLA
 en vuyt quadros:

AB 8 DECORACIONES DE MORAGAS Y ALARMA

RONDALLA ARAGONESA, BALL Y COPLAS D'ACTUALITAT

Dijous sessions infantils a las 4, 5 y 6 tarda

Diumenges y días festius a las 12-3 1/2-4 1/2-5 1/2-6 1/2-9-10 y 11

Camisería y Corbatería

✱ DE ✱

SPS

Jaume Sans

Boquería, 32
BARCELONA

● ● Especialitat en las camisas a mida ● ●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande

Cirurgiá Dentista

CASP, 34, 1.er, 2.^a

(Devant dels PP. Jenuitas)

Los mellors. més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFIA

HISPANIA • Pelayo, 50, pral.

Director: Joseph Banús

TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

M. y A. ARAGONÉS

Medallas de la Purissima,
Sta. Cecilia, 1.ª Comunió y altres,
en or y plata

Especialitats en medallas pera Cer-
támens, Col·legis y Corporacions
segons dibuix, a preus reduhits.

Montjuich del Bisbe, 3 - baixos

30 dtxas 25 Ptas.

Massatge per técnichs especialistas. Major, 15,
Gracia y Montjuich del Carme, 5 (Banys de Solé)

Imp. LA RENAIXENSA, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

—Apa, qu'en Quim, s'estarrufa
perque, diu que's pinta sol;

vejám si ab un picarol
l'hi estabellas la baldufa.

—Hont t'agrada més Maria,
jugá, al pati o aquí al Park?

—Aquí, perque aixís la mestra
no pot dirme *basta* may.